

– Ta ne čini mi se ni pravo, Sokrate, da mogu kazati samo mišljenja ostalih, a svoje ne, nakon što sam se bavio time toliko vremena.

– Što dakle; čini li ti se pravo, da netko govori o onome, što ne zna, kao da zna?

– Nipošto kao da zna; nego da bude voljan govoriti ono, što misli, samo kao svoje mišljenje.

– Što, nisi opazio, da su sva mišljenja bez znanja ružna! I najljepša su slijepa! Ili ti se čini, da se što razlikuju od slijepaca, koji putom pravo idu, oni koji pogađaju nešto istinito bez razuma?

– Ne razlikuju se ništa.

– Želiš li onda vidjeti ono, što je nužno, naime što je slijepo i nejasno, dok možeš od drugih čuti ono što je svijetlo i lijepo?

– Zeusa ti, Sokrate – reče Glaukon – ne sustani kao da si na koncu; ta bit će nam dosta, ako tako i o dobru raspraviš, kao što si raspravio o pravednosti, trijeznosti i ostalome.

– Ta i meni će, druže – rekoh ja – i te kako dosta biti. Ali možda ne ću moći, te će moje nastojanje radi nespretnosti zaslužiti da ga se ismije. Ali, o sretnici, pustimo za sada, što je sama dobrota. Jer mi se čini veći posao ono, što mi je sada na pameti, nego li ga bismo sadašnjim zaletom dostigli. Ali sam voljan govoriti, što mi se čini čedom dobra i najsličnije njemu, ako je i vama drago, a ako nije, pustit ću.

– Ali govori, jer o ocu ćeš kasnije pripovijedati.

– Htio bih, da vam uzmognem vratiti i da vi primite ne samo, kao sada, kamate, nego i glavnicu. Primite dakle onda kamate i prinos same dobrote. Ali budite na oprezu, da vas kako nehotice ne prevarim i ne dadem kamate.

– Bit ćemo, koliko možemo, nego samo govori.

– Hoću, kad se složimo i sjetimo onoga, što je prije i često već drugdje rečeno.

– Na što?

c

d

e

507

b